

Opinie is een vrijplaats voor discussie.

Alle stukken zijn op persoonlijke titel. Artikelen tellen maximaal 550 woorden, Lezersreacties maximaal 150. De redactie behoudt zich het recht voor bijdragen te weigeren, te redigeren of in te korten. Bijdragen worden ook via internet, databank of anderszins verspreid. Eventuele auteursrechten blijven berusten bij de schrijver. Inzendingen graag voorzien van naam, adres en telefoonnummer, ook de e-mails.

Redactie Opinie Trouw
Postbus 859, 1000 AW, Amsterdam
t 020-5629444, opinie@trouw.nl

COMMENTAAR

Monasch mist koelbloedigheid

Het is buitengewoon treurig dat de enige kandidaat die echt kleur aan een PvdA-lijsttrekkersverkiezing had kunnen geven, Kamerlid Jacques Monasch, er de brui aan heeft gegeven. Hij stapt uit de fractie en de partij. Daarmee rest de PvdA-achterban een keuze tussen twee sociaal-democratische politici, Diederik Samsom en Lodewijk Asscher, die samen namens de PvdA het kabinetsbeleid hebben uitgevoerd. Een keuze tussen deze twee politici wordt een keuze tussen twee persoonlijkheden en niet meer dan dat. Ook al geven ze zelf aan een verschillende koers te willen gaan varen, praktisch en ideologisch gesproken kunnen ze elkaar de hand geven, al zal de één (Samsom) iets meer milieu en duurzaamheid benadrukken en de ander, Asscher, werkgelegenheid en economie. Dat Monasch is afgehaakt is vooral aan hemzelf te danken. Dat hij als lijsttrekker meer invloed op het verkiezingsprogramma wilde hebben is niet onlogisch. Maar die invloed had hij in debat met de PvdA-leden moeten uitoefenen en binnenhalen. Zo werkt nu eenmaal de partijdemocratie en dat weet hij als langjarig lid als geen ander. Dat gold ook voor zijn andere bezwaren, bijvoorbeeld dat de PvdA-fractie toch 'ja' zal zeggen tegen het

Een echte kandidaat-lijsttrekker had na de zege de partij kunnen hervormen naar eigen opvattingen

Oekraïne-verdrag, ondanks de belofte het 'nee' van het referendum te respecteren. Dat niet-leden ondanks toezeggingen van de partijtop toch niet mee kunnen doen aan de lijsttrekkersverkiezing was voor Monasch onacceptabel. Volgens PvdA-voorzitter Hans Spekman mocht dit niet van de privacy-wet. Wel mogen nieuwe leden tegen een gering bedrag (twee euro per maand) direct stemmen. Dat komt toch dicht bij het aanvankelijke uitgangspunt. Een echte kandidaat-lijsttrekker had alle mogelijkheden en onmogelijkheden aanvaard en had na de overwinning de partij kunnen hervormen naar eigen opvattingen en ideeën, vanzelfsprekend na consultatie van de achterban. Nu stelt Monasch zich toch min of meer als een dictator op: op mijn voorwaarden of anders niet. Wat ook niet voor hem pleit is dat hij in de Tweede Kamer blijft. Dat kan als zetelroof beschouwd worden en duidt erop dat hij (met ruim 2000 voorkeurstemmen) te zeer aan het pluche kleeft of andere plannen heeft. Heeft Monasch met zijn bezwaren een reëel punt als het gaat om lijsttrekkersverkiezingen? De marges voor een kandidaat-lijsttrekker zijn inderdaad niet groot. En waar ze groot worden gemaakt, bijvoorbeeld destijds bij de keuze tussen Mark Rutte en Rita Verdonk als VVD-lijsttrekker, kan dat een partij verscheuren. Een strijd om het lijsttrekkerschap vereist koelbloedigheid en verantwoordelijkheid van de kandidaten.

De mening van de krant, verwoord door leden van de hoofdredactie en senior redacteurs.

Overname PostNL door Belgen zal uitmonden in intercultureel drama

Evert van Wijk

communicatieadviseur, auteur van 'Valse Vrienden' over de moeizame samenwerking tussen België en Nederland.

Na het eerder afketsen van de fusie tussen PostNL en Bpost in mei van dit jaar beseffen de Nederlanders van PostNL dat ze aan een intercultureel drama België - Nederland zijn ontsnapt. Maar de schrik zit er bij de Nederlanders goed in nu de Belgen opnieuw hun oog op PostNL hebben laten vallen. Want het is vragen om problemen om een oud hiërarchisch en politiek geleid overheidsbedrijf als BPost te fuseren met een modern plat en mager commercieel geleid bedrijf als PostNL dat mentaal al volop in de 21ste eeuw staat. Alleen daarom al zou die overname niet door mogen gaan.

Nu het Belgische Bpost afgelopen zondagavond aankondigde om voor de tweede keer in krap een half jaar tijd een poging te gaan ondernemen om PostNL over te nemen is er minder enthousiasme bij de Nederlanders te bespeuren.

Op zich niet zo wonderlijk. Ze hebben bij de vorige poging met eigen ogen kunnen zien hoe groot de greep van de politiek en vakbonden is op dit overheidsbedrijf. Door deze en nog vele andere gigantische cultuurverschillen tussen Belgen en Nederlanders belooft alleen daarom al een overname door de Belgen niet veel goeds.

Dat een fusie of overname geheid tot grote problemen leidt, komt niet alleen omdat de bedrijfscultuur van beide bedrijven zo enorm verschilt. Het komt ook doordat samenwerking tussen Belgische en Nederlandse teams sowieso vaak problemen geeft. De voorbeelden zijn legio. Denk aan Fortis/ABN-Amro.

Een van de redenen waarom het daar ooit zo gruwelijk fout ging, kwam doordat de Nederlandse en Belgische topmensen van de bank grote problemen hadden om samen te werken van-

In een Belgisch overheidsbedrijf heeft nagenoeg enkel de politiek het voor het zeggen

wege grote cultuurverschillen in hun denken en handelen. De egalitaire en transparante Nederlandse cultuur botsen al gauw met de sterke hiërarchie die je in veel Belgische organisaties terugvindt en waar beslissingen vaak in achterkamertjes en 'en petit comité' tot stand komen. Snel ontstond onderling een groot wantrouwen en veel Belgen en Nederlanders stonden met de rug naar elkaar.

Wat de Nederlanders intussen bij de vorige overnamepoging wellicht ontdekt hebben, is dat ze bij een mogelijke overname door de Belgen van Bpost te maken krijgen met een pur sang over-

heidsbedrijf. In België is dat synoniem met een bedrijf dat niet zakelijk en niet rationeel wordt bestuurd. In een Belgisch overheidsbedrijf heeft nagenoeg enkel de politiek het voor het zeggen. Die werkt met heel wat andere, meestal verborgen agenda's.

Politieke spelletjes

Het feit dat in mei van dit jaar het nieuws van de onderhandelingen bewust gelekt werd door een Waalse socialistische politicus was daar het zuiverste voorbeeld van.

Zijn partij zag liever niet dat met de komst van de Hollanders Bpost ongetwijfeld een wat meer zakelijke koers zou gaan varen met minder ruimte voor politieke spelletjes. Dus daarom een georkestreerd lek, waardoor de archaische Belgische vakbonden onrustig werden en Bpost onmiddellijk platlegden. Bang dat ze waren dat bij een fusie hun verworven rechten en hun machtspositie in gevaar zouden komen.

Ook waren ze bang dat de Belgische staat zijn meerderheidsaandeel zou verliezen waardoor het gedaan is met politieke benoemingen en het geven van 'postjes' aan mensen die niet veel kunnen, maar wel de juiste mensen kennen.

Tot slot is de opnieuw losgebarsten strijd om PostNL ook een ouderwetse wedstrijd Holland-België met een verlenging.

De Belgen hopen in stilte dat ze het nu wel gaan redden, want nadat ze Delhaize aan Ahold hebben verloren zijn ze tuk op revanche.

LEN

